

Hoe maak je praktisch aanspraak op Gods beloften in de Bijbel?

**DE THEORIE OVER
BIJBELSE BELOFTEN**

A. DE BETEKENIS VAN HET WOORD 'GELOOF' IN DE BIJBEL.

1. Geloof is redelijk.

Het christelijke geloof is niet een sprong in de duisternis! Geloof begint niet waar de rede ophoudt. Het christelijke geloof is gebaseerd op feiten! De Bijbel is vol feiten over de dingen die God gezegd en gedaan heeft in de menselijke geschiedenis. Er zijn veel meer oog- en oor-getuigen, geschreven documenten en archeologische bewijsmateriaal voor wat er in de Bijbel staat dan voor enig ander document uit de oudheid, dat vandaag als onbetwistbare geschiedenis geaccepteerd wordt! Ieder mens, die deze bewijzen voor de waarheid van de Bijbel veronachtzaamt, is niet wijs. De christelijke boodschap is de belangrijkste boodschap in de hele geschiedenis van de mensheid! Daarom moeten mensen de christelijke boodschap in de Bijbel onderzoeken!

2. Geloof is genade.

'Geloof' in de Bijbel is onafscheidbaar verbonden met Gods initiatief in zijn openbaring en in zijn genade en met het antwoord van de mens op Gods initiatief.

a. De openbaring van God.

God neemt altijd het initiatief door iemand te sturen, die het evangelie aan jou verkondigt. Zonder het horen van het Woord, is geloof onmogelijk (Romeinen 10:14-17). God openbaarde zijn Woord of wil aan Noach en Abraham voordat zij daarop konden antwoorden met geloof en gehoorzaamheid (actie) (Hebreeën 11:6-8).

b. De genade van God.

God neemt altijd het initiatief door mensen naar Jezus Christus te trekken (Johannes 6:44), door mensen aan Jezus Christus te geven (Johannes 17:6) en door hen in hun verstand en hart te overtuigen van zonde in henzelf, van gerechtigheid in Jezus Christus en van oordeel zonder Jezus Christus (Johannes 16:8). Daarom herkennen en erkennen mensen, die geloven, dat hun geloof, dat zij beoefenen, een genadige gave van God is en niet iets is wat zij zelf tot stand gebracht hebben (Efeziërs 2:8-9; Filippenzen 1:29; Handelingen 13:48; 16:14; 18:27).

c. Het antwoord van de mens.

De mens geeft een antwoord op Gods initiatief door de waarheid van Gods openbaring te geloven en door Gods genadige gave te ontvangen. 'Geloof' is de lege hand van de mens, dat Gods gave van verlossing aanneemt. 'Geloof' wordt voorgesteld als de stam van een boom, waarvan de wortel Gods genade voorstelt en de gehoorzaamheid (actie) van de mens de vruchten voorstellen (Efeziërs 2:8-10).

3. Geloof is mogelijk.

'Geloof' is het menselijke antwoord op Gods initiatief. Het bestaat uit drie elementen:

a. Kennis.

Met zijn oren moet een persoon eerst het evangelie of Woord van God horen. Zonder het horen van Gods Woord is geloof onmogelijk (Romeinen 10:17). Hij moet weten *in wie en in wat* hij gelooft.

b. Vertrouwen (geloof).

Met zijn hart behoort een persoon te *geloven* dat de boodschap waar is, ook voor hemzelf (Romeinen 10:9b,10a). Zonder de instemming van zijn verstand en hart dat deze waarheid voor hem persoonlijk bedoeld is, blijft de boodschap alleen maar "intellectuele kennis", dat zijn leven niet zal veranderen en dat ook niet zal leiden tot actie.

c. Aannemen.

Met zijn mond behoort een persoon God *aan te roepen* en te vragen of Jezus Christus hem redt (behoudt, verlost) van de zonde en het oordeel (Romeinen 10:13) *en te belijden* dat Jezus Christus "de Heer" is (Romeinen 10:9a,10b). Hij behoort de deur van zijn hart en leven te openen en Jezus Christus de ereplaats in zijn hart en leven te geven (Openbaring 3:20). Zonder een persoonlijk antwoord op het evangelie, d.w.z., zonder het aannemen van Jezus Christus in zijn hart en leven (Johannes 1:11-13) of zonder het ontvangen van de gave dat bestaat uit gerechtigheid (verlossing) (Romeinen 5:17), kan hij niet gered (behouden) worden.

4. Geloof is zeker.

Lees Hebreeën 11:1. Enerzijds is het geloof de zekerheid dat wat God gezegd heeft waar is en wat God beloofd heeft ook echt gaat gebeuren. Het is een verwachting dat niet beschaamd zal worden. Anderzijds is het geloof het bewijs dat de onzichtbare dingen (als God zelf) en de toekomstige dingen echt bestaan.

B. DE BASIS VOOR ALLE BIJBELSE BELOFTEN.

De basis voor alle bijbelse beloften is Jezus Christus en zijn volbrachte verlossingswerk. Alle beloften, die God maakt in de Bijbel, zijn gebaseerd op zijn grote verbondsbelofte, omdat beiden (beloften en verbondsbelofte) met Jezus Christus te maken hebben. Jezus Christus is de Middelaar van de schepping (Johannes 1:3), de Middelaar van het verbond (Hebreeën 8:6; 9:15), de Middelaar van de verlossing (Johannes 14:6) en de Middelaar van alle beloften (2 Korintiërs 1:20). Kortom, Jezus Christus is *de Middelaar van al Gods handelen met de mens* (1 Timoteüs 2:5).

1. De sleutel tot alle beloften in de Bijbel is Gods grote verbondsbelofte.

Door geloof in Jezus Christus worden natuurlijke mensen 'het volk van God' en wordt God 'hun God'. Door geloof in Jezus Christus worden gelovigen uit alle volken (Joden en heidenen) *erfgenamen van al Gods beloften in de Bijbel* (cf. Galaten 3:29; Efeziërs 3:6; Hebreeën 9:15).

De **sleutel** tot alle beloften in de Bijbel is **2 Korintiërs 1:20**: "Want hoeveel beloften Gods er ook zijn (in het Oude en in het Nieuwe Testament), in Christus ('het zaad') zijn ze allemaal 'Ja'".

Alle gelovigen (hetzij de gelovigen in de komende Messias in het Oude Testament, hetzij de gelovigen in de gekomen Jezus Christus in het Nieuwe Testament) zijn erfgenamen van alle beloften, die God ooit gemaakt heeft in de Bijbel! Daarom spreken alle gelovigen ook het 'Amen' uit tot eer van God. Daarom mogen alle gelovigen in de Messias, Jezus Christus, ook aanspraak maken op de beloften in de Bijbel en de vervulling daarvan met vertrouwen en verwachting tegemoet zien.

2. De deur tot alle beloften in de Bijbel wordt geopend door geloof.

a. Het geloof van Abraham.

"Abram geloofde in de HERE, en hij rekende het hem toe als gerechtigheid" (Genesis 15:6). Abraham werd gerechtvaardigd, niet door zijn werken, maar door zijn geloof (Romeinen 4:1-8). 'De werken van Abraham' (Johannes 8:39; cf. Johannes 6:28-29) was dat hij *Gods belofte geloofde*, in het bijzonder dat hij *Gods belofte*

over de komende Messias geloofde en zelfs met het geloofsoog zag (Johannes 8:56). Abraham geloofde vast dat God zijn toekomstige plan door Isaak zou vervullen, want toen God hem beval Isaak te offeren, *geloofde* hij dat God hem weer zou opwekken uit de doden (Genesis 22; Hebrëeën 11:17-19)! Abraham zelf legde Gods belofte (Genesis 15:4-6; 17:1-8; 22:18) zó uit dat, in de lijn van Isaak de Messias geboren zou worden en dat door deze Messias, God alle geslachten (families / stammen / volken) in de hele wereld zou zegenen!

b. Het geloof van de gelovigen gedurende de oudtestamentische periode.

Alle oprechte gelovigen gedurende de oudtestamentische periode 'vreesden' (stelden hun vertrouwen op) de HERE, zijn woorden en zijn beloften. Zij *geloofden* Gods beloften aan Adam en Eva (Genesis 3:15), aan Noach (Genesis 6:18; Hebrëeën 11:7), aan Abraham, Isaak en Jakob (Genesis 12:1-3; 17:7; 22:18; 26:4; 28:14), aan Mozes (Exodus 3:13-17; 6:1-7; 19:3-6; Deuteronomium 18:15-19), aan David (1 Kronieken 17:11-14; Psalm 2) en aan de profeten (Jesaja 7:14; 9:1-6; 11:1-10; 52:13 – 53:12).

Maar evenals Abraham, stierven deze gelovigen van het Oude Testament (die vóór en ná Abraham leefden), zonder de vervulling van deze beloften te zien! Zij hebben *de vervulling van deze beloften slechts in geloof uit de verte gezien en begroet* (Hebrëeën 11:13-15,39-40)!

c. Het geloof van de gelovigen gedurende de nieuwtestamentische periode.

De essentie van Gods belofte aan Abraham was niet het fysieke land Kanaän (cf. Romeinen 4:13), ook niet zijn *fysieke* afstammelingen (Israël)(cf. Romeinen 9:6-8), maar 'het Zaad' (de Messias) samen met al zijn *geestelijke* afstammelingen – de ontelbare gelovigen uit alle bevolkingsgroepen (families, geslachten, stammen, volken) op de aarde (Galaten 3:6-9,26-29)! Met de eerste komst van Jezus Christus gaat Gods grote verbondsbelofte in vervulling. Gods grote verbondsbelofte en alle andere beloften in de Bijbel gaan in vervulling voor alleen degenen die geloven in Jezus Christus.

3. Alle gelovigen mogen aanspraak maken op alle oudtestamentische beloften.

a. Alle gelovigen mogen op grond van Gods grote verbondsbelofte aanspraak maken op 'het Beloofde Land'.

In het licht van de nieuwtestamentische openbaring, richt Gods grote verbondsbelofte zich niet op *het land van Israël*, maar op *de hele nieuwe aarde!*

In de oudtestamentische openbaring ontvingen Abraham en zijn nageslacht de belofte dat hij een erfgenaam van *'de wereld'* zou zijn. Dat is een verwijzing, niet naar alleen maar *een bepaald Beloofd Land*, maar naar *de hele nieuwe aarde* (Romeinen 4:13)! Abraham woonde in het Beloofde Land als een vreemdeling in een vreemd land. Daar vestigde hij zich niet, want hij zag uit naar *de stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is*. Hij leefde in geloof en stierf in geloof, zonder dat hij het beloofde verkreeg, omdat in het licht van de nieuwtestamentische openbaring, het Beloofde Land niet een gewoon land, maar *een hemels vaderland* is (Hebrëeën 11:9-10,13-16,39-40)!

Op grond van Gods belofte in de nieuwtestamentische openbaring, verwachten ook christenen een nieuwe hemel en *een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont* (2 Petrus 3:13). Alle gelovigen in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament hebben hun ware identiteit in *het hemelse Jeruzalem, de stad van de levende God*, waar de geesten van gestorven gelovigen reeds zijn (Hebrëeën 12:22-24; 13:14; Galaten 4:24-27; Filippenzen 3:20). Bij de tweede komst van Christus zal dit hemelse Jeruzalem op de nieuwe aarde neerdalen als *het nieuwe Jeruzalem* (Openbaring 21:1-3).

b. Alle gelovigen mogen op grond van Gods grote verbondsbelofte aanspraak maken op 'het zijn van Gods volk'.

In het licht van de nieuwtestamentische openbaring, richt Gods grote verbondsbelofte zich niet op *het natuurlijke volk van Israël*, maar op *het volk van God dat bestaat uit gelovigen uit alle volken op aarde!*

De nieuwtestamentische gelovigen uit zowel het natuurlijke volk van Israël en uit de natuurlijke heidense volken worden omschreven in verbondstaal, "God zal hen tot God zijn en zij zullen God tot een volk zijn" (2 Korintiërs 6:16). Christus stierf aan het kruis en werd uit de doden opgewekt om mensen *uit elke stam en taal en volk en natie* voor God vrij te kopen (Openbaring 5:9-10; 7:9-10). Vanaf de eerste komst van Christus maakt Christus hen tot 'een koninkrijk van priesters om God te dienen' (Openbaring 1:5-6; 7:9). Vanaf zijn eerste komst zijn alle gelovigen uit alle natuurlijke volken op aarde "een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, ...eens niet zijn volk, nu echter Gods volk" (1 Petrus 2:5,9-10). En vanaf zijn eerste komst maakt God geen onderscheid meer tussen Jood en heiden (Johannes 10:16; Romeinen 2:28-29; 3:29-30; 4:11-12; 5:17-19; 9:24-28; 10:12-13; 11:30-32; Galaten 3:26-29; 6:14-16; Efeziërs 2:11-16; 3:5-6; 4:3-6; Kolossenzen 3:10-11; 1 Petrus 2:4-10).

Bij zijn eerste komst, heeft alleen Christus 'de Wet en de Profeten' vervuld (Matteüs 5:17). Hij is de allerhoogste Profeet (Deuteronomium 18:15-19), omdat hij de ware betekenis van het Oude Testament verklaart (cf. Matteüs 5 – 7) en zichzelf openbaart als de vervulling van de oudtestamentische typen en profetieën (cf. Lucas 24:25-27,44-45). Hij is de barmhartige Hogepriester (Hebrëeën 4:14-16; 7:26-28), omdat alleen hij de wet als Gods heilige en rechtvaardige rechtseis vervuld heeft, namelijk, door al Gods geboden volledig te gehoorzamen en door de straf voor alle overtredingen daarvan te dragen in de plaats van zijn mensen (Galaten 3:10-13). Hij heeft daarmee *het werkverbond vervuld* in de plaats van zijn mensen. Hij is de eeuwige Koning (cf. Matteüs 28:18; Openbaring 6:2; 19:16), omdat alleen hij de oudtestamentische boodschap, namelijk, Gods verlossingsplan, tot overwinning geleid heeft, door de kop van satan te vermorzelen en het koninkrijk van God op aarde te vestigen (Matteüs 12:28-29). Door zijn volbrachte verlossingswerk heeft hij *het genadeverbond (het nieuwe verbond) gegrondvest* (Hebrëeën 7:22; 8:6-13; 9:15) en is hij begonnen om mensen uit alle volken te 'zegenen' (cf. Genesis 12:3) en tot zich te trekken (Johannes 12:31-32).

Alle mensen, die in de Messias, Jezus Christus geloven, behoren tot Gods genadeverbond en tot Gods verbondsvolk (2 Korintiërs 6:16; Galaten 3:26-29).

4. Alle gelovigen horen bij één groep mensen op wie Gods gunst rust.

a. Abraham is de vader van één groep mensen.

Abraham is de vader van één groep' mensen, bestaande uit alle gelovigen gedurende de oudtestamentische en de nieuwtestamentische periode (ongeacht of zij besneden of onbesneden waren, Romeinen 4:11-12)! "De belofte geldt voor *al het (geestelijke) nageslacht*" (Romeinen 4:16). 'Al het nageslacht' duidt op *één groep* en niet op twee groepen! Romeinen 4:16 heeft dezelfde constructie als Romeinen 4:12 en moet vertaald worden als, "niet voor wie *alleen* uit de wet leven, maar die ook uit het geloof leven". *De belofte is niet* voor wie alleen de wet hebben of ernaar leven (de Joden). *De belofte is wel* voor allen (Joden en Grieken) die, alhoewel zij de wet hebben of eren (Romeinen 3:31), voor hun verlossing alleen op Christus vertrouwen, evenals Abraham dat deed. Deze éne groep bestaat uit alle gelovigen uit alle mensengroepen in de wereld (1 Petrus 2:9-10; Openbaring 5:9-10).

b. God erkent geen twee groepen mensen op wie zijn gunst rust.

God erkent geen twee groepen mensen op wie zijn gunst rust, maar alleen één groep, bestaande uit echte gelovigen. Het gaat in de Bijbel om *één wijngaard* (Matteüs 21:41-43), *één kudde* bestaande uit gelovigen uit de Joodse stal en gelovigen uit de tallen heidense stallen (Johannes 10:16), *één weg tot de Vader* (Johannes 14:6); *één Heer* (Handelingen 10:34-36), *één God* van beide Joden en heidenen die gerechtvaardigd zijn door het geloof in Jezus Christus (Romeinen 3:29-30), *één daad van gerechtigheid* voor alle mensen verbonden aan Jezus Christus tot rechtvaardiging en tot het verkrijgen van het eeuwige leven (Romeinen 5:17-19), *één wortel van één olijfboom* waarop zowel gelovige Joden als gelovige heidenen geënt worden (Romeinen 11:16-24), *één lichaam* waartoe zowel gelovige Joden als gelovige

heidene door de heilige Geest gedoopt zijn (Romeinen 12:5; 1 Korintiërs 12:12-13), *één fundament* (1 Korintiërs 3:11), *één volk* (2 Korintiërs 6:16; 1 Petrus 2:9-10), *één man waaraan de bruid verbonden wordt* (2 Korintiërs 11:2), *één evangelie* (Galaten 1:8), *één (volk) in Christus* bestaande uit mensen, die voorheen Joden en Grieken waren (Galaten 3:28), *één nieuwe mens* geschapen uit mensen, die voorheen Joden en heidenen waren (Efeziërs 2:11-17), *één Geest* door wie zowel Joden als heidenen nu toegang tot God de Vader hebben (Efeziërs 2:18), *één huis, één tempel, één woonstede Gods* (Efeziërs 2:19-22), *één erfenis* (Efeziërs 3:3-6), *één God, één Here, één Geest, één geloof, één hoop, één doop* (Efeziërs 4:4-6), *één Middelaar tussen God en mensen* (1 Timoteüs 2:5), *één offerande die de heiligen volmaakt* (Hebreeë 10:14), *één wetgever en rechter* (Jakobus 4:12) en uiteindelijk *één nieuw Jeruzalem of één bruid* als Gods volk op *één nieuwe aarde* (Openbaring 21:1-3,9-10). Gelovigen uit alle volken, inclusief de gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël, moeten alles doen om "de éénheid van de Geest te bewaren" (Johannes 17:20-23; Efeziërs 4:3). Er is vanaf de eerste komst van Jezus Christus *geen onderscheid meer* tussen Jood en niet-jood (Romeinen 10:12; Galaten 3:28; Kolossenzen 3:11)! Het moderne Israël heeft geen bijzondere betekenis. Bij God is geen aanneming des persoons. Wie onder elk volk de ware en levende God van de Bijbel vereert en gerechtigheid werkt, is God welgevallig (Handelingen 10:34-35).

C. HET KARAKTER VAN BIJBELSE BELOFTEN.

1. Gods beloften zijn soeverein.

Lees Jesaja 14:24,27. Bijbelse beloften zijn *soevereine proclamaties* van God. In zijn oneindige grote wijsheid heeft God het allerhoogste recht om beloften (en dreigementen) te maken, te vervullen, uit te stellen en zelfs niet meer te vervullen. Hij bepaalt op soevereine wijze aan wie hij zijn beloften en dreigementen maakt, wie de voorwaarden verbonden aan zijn beloften vervullen, enz. Hij heeft het recht om zijn beloften en dreigementen uit te voeren op zijn eigen tijd en wijze. Alhoewel God in zichzelf onveranderlijk blijft, heeft God het soevereine recht om van besluit te veranderen. **Gods 'berouw'** is Gods heilige en rechtvaardige reactie tegen de zonde van de mens en een soevereine en vastberaden verandering van besluit en daad als gevolg van de veranderde houding van de mens. Gods 'berouw' is enerzijds zijn liefdevolle erbarming om van besluit te veranderen en zijn voorheen gemaakte dreigement niet uit te voeren (Jeremia 18:7-8) en anderzijds zijn heilige toorn om van besluit te veranderen en zijn voorheen gemaakte belofte niet uit te voeren (Jeremia 18:9-10). De bedoeling van Gods 'berouw' is om mensen tot bekering te brengen en zo zijn eeuwige plan uit te voeren.

2. Gods beloften zijn genadig.

Lees Jeremia 29:10; Jeremia 33:14; Johannes 1:16; Efeziërs 2:8-9. Bijbelse beloften zijn *genadige declaraties* van God. Mensen hebben hoegenaamd geen inherent recht op de vervulling van welke belofte van God dan ook. Zij hebben geen recht om de vervulling van Gods beloften van God te eisen. Bij de levende God hebben zondige mensen op aarde geen 'onvervreembare mensenrechten', maar wel heel veel 'onverdiende voorrechten' (cf. Handelingen 14:16-17).

3. Gods beloften zijn waar.

Lees Numeri 23:19; Genesis 18:14; Jozua 21:45. Bijbelse beloften zijn *ware declaraties* van God. Gods karakter en vermogen bepalen de trouw en effectiviteit waarmee God zijn beloften zal vervullen.

4. Gods beloften hebben dreigementen als keerzijde.

Lees Jozua 23:14-16. Evenals elke belofte van God om goed te doen is uitgekomen, zo zal elk dreigement van God om kwaad te doen ook uitkomen. Mensen kunnen niet Gods verbond verbreken zonder de gevolgen te dragen (cf. Abram en Hagar, Genesis 16).

5. De ontvangers van Gods beloften kunnen individuen of groepen van mensen zijn.

God heeft beloften en dreigementen gemaakt aan individuen en aan groepen mensen. God heeft bijvoorbeeld beloften gemaakt aan *individuen* als Abraham, Isaak, Jakob, David, Salomo, enz. Maar God heeft ook beloften gemaakt aan *groepen mensen* als bijvoorbeeld het hele menselijke geslacht (Genesis 3:15), het volk van Israël (Exodus 6:5-7), de heidense volken (Jesaja 49:6), de christelijke Gemeente (Matteüs 16:18) en gezinnen waar iemand een christen is (1 Korintiërs 7:14).

6. Gods beloften kunnen voorwaardelijk of onvoorwaardelijk zijn.

In het Oude Testament heeft God een *onvoorwaardelijke belofte* aan Abraham gemaakt, namelijk dat in zijn 'zaad' alle volken op aarde gezegend zouden worden (Genesis 12:3). En hij heeft een onvoorwaardelijke belofte aan het overblijfsel van Israël gemaakt, namelijk dat een rijtje (??) uit de afgekapte tronk van Isai zou komen (Jesaja 9:1-5). In het Nieuwe Testament heeft hij een onvoorwaardelijke belofte aan de christelijke Gemeente gemaakt, namelijk dat de poorten van de hel haar niet zouden overweldigen (Matteüs 16:18). Hij maakt een onvoorwaardelijke belofte aan ieder mens die in Jezus Christus gelooft, namelijk dat hij/zij niet verloren zou gaan, maar het eeuwige leven zouden hebben (Johannes 3:16). Hij maakt een onvoorwaardelijke belofte aan ieder mens die in Jezus Christus en zijn volbrachte verlossingswerk gelooft, namelijk dat God hem/haar volkomen rechtvaardig verklaart, beschouwt en behandelt (Romeinen 3:24,28). 'Geloof' is vanuit de mens gezien een voorwaarde, maar vanuit God gezien een geschenk – wat God als vereiste stelt (Marcus 1:15), schenkt hij ook uit genade (Efeziërs 2:8-9; Filippienzen 1:29; Handelingen 13:48).

God maakte *voorwaardelijke beloften* van zegeningen aan Israël, indien zij Gods verbond bewaarden, maar hij maakte ook *voorwaardelijke dreigementen* van vervloeking aan Israël, indien zij Gods verbond verbraken (Leviticus 26; Deuteronomium 28-29). Ook maakte God *voorwaardelijke beloften* van zegeningen aan het overblijfsel van Israël, indien zij op Gods manier zouden vasten (Jesaja 58).

7. Gods beloften zijn reeds vervuld of nog niet vervuld.

Lees Hebreeë 11:13-16,39-40. Er zijn beloften en dreigementen in de Bijbel, die reeds in het verleden in vervulling zijn gegaan. Zij bewijzen Gods trouw en Gods gestrengheid (??). Bijvoorbeeld, de beloften m.b.t. het land en het ontelbare volk zijn reeds in de tijd van Jozua in vervulling gegaan (Jozua 21:43-45). En de dreigementen m.b.t. de wereldrijken van de Egyptenaren, Assyriërs, Babyloniërs, Medo-Persen, Grieken en Romeinen zijn ook reeds in vervulling gegaan. De Messiaanse beloften m.b.t. de eerste komst van Jezus Christus zijn allemaal reeds in vervulling gegaan.

Maar er zijn ook beloften en dreigementen in de Bijbel, die nog niet in vervulling zijn gegaan. Bijvoorbeeld, alle oudtestamentische gelovigen *leefden en stierven in geloof zonder het beloofde verkregen te hebben*. Zij zagen en verwelkomden de vervulling van deze beloften slechts uit de verte. God had iets beters gepland voor de nieuwtestamentische gelovigen, zodat de oudtestamentische gelovigen alleen samen met de nieuwtestamentische gelovigen tot volmaaktheid konden komen (Hebreeë 11:13-16,39-40). Ook de verkondiging van het evangelie van het koninkrijk in de gehele wereld tot een getuigenis voor alle volken is nog steeds niet voltooid en daarom is het beloofde of gedreigde einde van de wereld nog niet aangebroken (Matteüs 24:14).

8. Definitie van een belofte.

'Een belofte' is een soevereine, genadige en ware declaratie van God om iets goeds te doen of iets kwaads te verhinderen. De belofte wordt of aan een specifiek persoon of aan een meer algemene groep mensen gedaan, met of zonder voorwaarden. De belofte geeft aan een gelovige in Christus het voorrecht om te geloven in en aanspraak te maken op alles wat God beloofd heeft en te verwachten dat God zal vervullen wat hij beloofd heeft.

DE PRAKTIJK: AANSpraak MAKEN OP BIJBELSE BELOFTEN

A. HET DOEL VAN BIJBELSE BELOFTEN.

God geeft beloften om onze relatie met hem op te bouwen, ons karakter te heiligen en onze bediening te zegenen. Hij geeft beloften om het volgende in ons leven te vermeerderen:

- Kennis en ervaring van Gods onveranderlijke natuur (trouw, liefde, almacht) (Psalm 145:13).
- Geloof. (Romeinen 4:20-21; Job 23:10; 1 Petrus 1:3-9). Ons christelijk leven begint met geloof in het evangelie (Johannes 5:24) en zet zich voort door geloof in Gods geboden, onderwijzingen en beloften (Romeinen 1:16-17).
- Geduld in wachten en ijver in handelen (Hebreeën 6:11-12).
- Volharding in moeilijkheden (mishandeling, kwaad verdragen) (Hebreeën 10:35-36; 11:24-27).
- Deel hebben aan de goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf, overwinnend leven (2 Petrus 1:3-4; 2 Korintiërs 7:1; Efeziërs 4:24; Hebreeën 12:1; 1 Johannes 3:2; 2 Petrus 3:11-13).
- Moedig actie ondernemen om Gods wil te volbrengen (Hebreeën 11:6-10,17-19,33-34).

'Aanspraak maken op een belofte' betekent te horen wat God belooft, te geloven dat God de waarheid spreekt, vast te houden aan een belofte van God en te geloven en te verwachten dat God zal doen wat hij beloofd heeft. Maar aanspraak op Bijbelse beloften mag alleen gedaan worden wanneer het op een Bijbels verantwoorde wijze geschiedt.

B. MAAK ALLEEN AANSpraak OP BIJBELSE BELOFTEN NÁ GRONDIG ONDERZOEK.

Wij mogen alleen aanspraak maken op Bijbelse beloften ná grondig onderzoek en de juiste interpretatie van beloften en wanneer de heilige Geest ons heel duidelijk leidt om aanspraak te maken op die belofte.

1. Onderzoek of het Bijbelgedeelte werkelijk een belofte is of niet.

Onderzoek tot welke genre van literatuur het behoort: (geschiedenis, poëzie of profetie). Zonder een echte belofte, is onze reactie *alleen maar aanmatigend*. Sommige christenen gaan doelbewust op zoek naar *een tekst* in de Bijbel, die zij op hun eigen manier en tot hun eigen voordeel interpreteren en vervolgens daarop aanspraak maken als een persoonlijke belofte van God aan hen. Zij beschouwen dan een tekst, die niets met een belofte te maken heeft, als een persoonlijke belofte aan hen. Christenen hebben niet de vrijheid gekregen om Gods oorspronkelijke bedoeling met een bepaalde Bijbelgedeelte te veranderen. Als mensen dat toch doen, kan dat leiden tot dwaling, schade en zelfs gevaar. Bijvoorbeeld, *een historisch gedeelte* m.b.t. de toename van Jakobs bezittingen (Genesis 30:25-43) *is geen belofte van God* aan elke gelovige. Het is aanmatigend om te beweren dat God materiële voorspoed en rijkdom beloofd aan elke gelovige in de wereld, wanneer God helemaal niet zo'n belofte in de Bijbel gemaakt heeft (cf. 1 Timoteüs 6:3-10).

2. Onderzoek hoe het Bijbelgedeelte correct uitgelegd moet worden.

Lees 1 Korintiërs 4:6; 2 Korintiërs 4:2; 2 Timoteüs 2:15; 2 Petrus 3:16. Gebruik de regels voor uitleg van de Bijbel om elk bijbelgedeelte correct uit te leggen. Zonder de correcte uitleg, is onze reactie *gebaseerd op dwaling*. Sommige christenen gaan doelbewust op zoek naar *een belofte* in de Bijbel, die zij op hun eigen manier en tot hun eigen voordeel interpreteren en vervolgens daarop aanspraak maken als een persoonlijke belofte van God aan hen. Christenen hebben niet de vrijheid gekregen om zomaar enig iets in hun leven of bediening met een bepaalde belofte in de Bijbel te associëren. Als mensen dat toch doen, dan maken zij ten onrechte aanspraak op een belofte en het kan leiden tot diepe teleurstelling, tot twijfel in God en zijn Woord en tot grotere dwaling en schade. Bijvoorbeeld, een belofte van God, die

uit zijn verband getrokken wordt, kan tot iemands vernietiging leiden (Matteüs 4:6-7).

3. Onderzoek of de belofte reeds eerder in de Bijbelse geschiedenis in vervulling gegaan is.

Is deze belofte nog steeds een belofte, waarop gelovigen vandaag aanspraak mogen maken of niet? Wij mogen geen aanspraak maken op beloften, wanneer er geen grond is dat deze beloften nog geldig zijn. Bijvoorbeeld, Gods belofte aan Abraham dat hij dit land, van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de Eufraat, aan Abrahams nageslacht zou geven (Genesis 15:18) is reeds in de tijd van Jozua volkomen in vervulling gegaan (Jozua 21:43-45; cf. 1 Koningen 4:21)!

4. Onderzoek of de belofte op haar oorspronkelijke plaats specifiek of algemeen is.

Is de belofte op haar oorspronkelijke plaats aan een specifiek persoon of aan mensen in het algemeen gemaakt? Bijvoorbeeld, Gods belofte om Hizkia's leven na een ernstige ziekte met 15 jaar te verlengen, werd niet aan enig ander gelovige gemaakt (Jesaja 38:1-8). Jesaja 38:1-8 was een specifieke belofte aan een specifiek persoon, terwijl Psalm 1:1-3 een specifieke belofte is aan mensen in het algemeen. Het hart van de mens is verdorven en de motieven van een mens kunnen heel verkeerd zijn. Er ligt een gevaar in subjectiviteit (Jeremia 17:9). Wij mogen geen aanspraak maken op beloften, die niet aan ons gemaakt zijn.

5. Onderzoek of de belofte op haar oorspronkelijke plaats voorwaardelijk of onvoorwaardelijk is.

Vele beloften in de Bijbel zijn voorwaardelijk. Wij mogen geen aanspraak maken op beloften, waarvan wij de voorwaarden niet vervullen. Bijvoorbeeld, de mens, die toch wandelt in de raad van de goddelozen, die staat op de weg van zondaars en zit in de kring van spotters, mag helemaal geen aanspraak maken op Gods belofte in Psalm 1:3, namelijk, dat hij zal zijn als een boom, geplant aan waterstromen, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, welks loof niet verwelkt en alles wat hij onderneemt, gelukt.

C. MAAK OP EEN BIJBELS VERANTWOORDE WIJZE AANSpraak OP BIJBELSE BELOFTEN.

Wij mogen alleen aanspraak maken op Bijbelse beloften wanneer wij dat doen op een Bijbels verantwoorde manier, d.w.z., met geloof, gehoorzaamheid, geduld, ijver, volharding, onderwerping en overgave (cf. Psalm 119:140).

1. Reageer op Gods belofte met geloof.

Lees Genesis 15:6; Romeinen 4:20-21. Zonder geloof wordt onze reactie een *wandelen in aanschouwen* (2 Korintiërs 4:18; 5:7). Dat kan leiden tot een reeks lege, wettische regels, werken en vrees (vrees te falen, vrees voor mensen, of vrees voor omstandigheden, enz.).

2. Reageer op Gods belofte met gehoorzaamheid (aan de voorwaarden verbonden aan de belofte).

Lees Genesis 12:1; 22:18. Jakobus 2:14-22. Zonder gehoorzaamheid wordt onze reactie *een hypocriet geloof*. Dat kan leiden tot het uitblijven van de vervulling van de belofte en diepe teleurstelling. Geloof wordt pas zichtbaar en volkomen in gehoorzaamheid.

3. Reageer op Gods belofte met geduld, ijver en volharding.

Lees Hebreeën 6:10-12; 10:35-36. Zonder geduld en ijver wordt onze reactie *een compromis*. Dat kan ertoe leiden dat wij onze eigen gebeden gaan beantwoorden en zaken op onze eigen manier regelen. Zonder volharding wordt onze reactie *een mislukking*. Wij verkrijgen niet hetgeen beloofd is. God, die de belofte geeft, is ook degene, die de belofte vervult – op zijn eigen tijd en op zijn eigen wijze!

4. Reageer op Gods belofte met onderwerping en overgave.

Lees Romeinen 8:28; Hebreëën 11:13-16,39-40. Zonder onderwerping en overgave wordt onze reactie *een rebellie tegen God*. Wanneer een belofte on vervuld blijft, dan moeten wij onszelf onderwerpen aan Gods wil en leiding. God blijft altijd soeverein en staat boven alle beloften. Soms blijft een vermeende belofte on vervuld, omdat God boven al zijn beste doel met ons voor ogen heeft. Daarom zeggen realistische christenen ook aan het einde van hun gebeden, "Laat uw wil geschieden!" Een beter antwoord dan Gods volmaakte wil, is ondenkbaar!

D. MAAK IN GEBED AANSPRAAK OP BIJBELSE BELOFTEN.

Gelovigen in de Bijbel maken aanspraak op Bijbelse beloften in hun gebeden.

Mozes pleitte bij God op basis van de grote verbondsbelofte en redde daarmee vele mensen (Exodus 32:7-14).

David beantwoordde Gods grote verbondsbelofte en verheerlijkte daarmee God (1 Kronieken 17:11-14,16a,23-24).

Daniël erkende de vervulling van Gods dreigementen m.b.t. de grote verbondsbelofte, maar pleitte voor barmhartigheid m.b.t. de verwoesting van de tempel, de stad en mensen, omdat Gods eer op het spel stond (Daniël 9:4-5,11-12,18).

Nehemia bad op grond van de grote verbondsbelofte en vroeg of God hem voorspoed zou geven op zijn stappen in geloof (Nehemia 1:1-11).